

RZEMIENIE (1) *sb n*

Pierwsze i drugie e prawdopodobnie jasne (tak w rzemięń).

sg N rzemienu(e) (1) [może N pl od RZEMIENÍ]. ◊ [G rzemieniã.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Coll. od „rzemięń”: Lorumantum, Rzemienie. Mącz 197d.

a. *[Miara długości pociętych pni drzew (prawdopodobnie od mierzenia rzemieniem określonej długości): A 100 rzemienia [cło wynosi] 8 gr. A 100 półrzemienia – 4 gr [...] rzemienie, półrzemienie, alias jesienina darta, rzemienie wzdłuż sąż 4, sąż. 3, półrzemienie sąż. 2 na pojazdy [tj. wiosła] do okrętów i szkut. LustrWpol II 239.]*

Cf [POLRZEMIENIE]

KW